

1960

1959

AMBIČÍ RUBRIKY JE PŘÍŽIVIT NOSTALGICKOU VÍRU, ŽE LYŽAŘSKÁ MINULOST BYLA PŘINEJMENŠÍM STEJNĚ DOBRÁ JAKO SOUČASNOST. SOUDOBÉ TECHNOLOGIE, NÁKLADNÉ INVESTICE I MAZANÝ MARKETING VJEM LYŽAŘOVA ZÁŽITKU BEZESPORU MĚNÍ. ČINÍ JEJ VŠAK POKROČILEJŠÍM, HODNOTNĚJŠÍM? PŘEBÍJÍ POHODA HEBCI VYŽEHLENÉHO MANŠESTRU VÝZVU PŘINUTIT 215CM LYŽE TOČIT V NEUPRAVENÉM HLUBOKÉM? JE DNEŠNÍ LYŽAŘSKÁ MÓDA VÍC ŠIK NEŽ V ŠEDESÁTKÁCH? KROJENÝ CARVINGOVÝ OBLOUK ELEGANTNĚJŠÍ NEŽ SNOŽNÝ STEINA ERIKSENA? KDOVÍ. JISTÉ SE ZDÁ BÝT JEDNO: RADOST Z KLOUZÁNÍ PO SNĚHU ZŮSTÁVÁ VŮČI POKROKU IMUNNÍ.

Let's talk about

TEXT: TOM ŘEPIK

Na přelomu padesátých a šedesátých let se ještě dal jeden celý den v běžném skiareálu pořídit za deset dvanáct dolarů (či ekvivalent místní měny) – včetně skipasu a jízdanky nebo benzínu na cestu. Jídlo si dost lidí nosilo zabalené z domova – zvyk, jenž zčásti přetrvává v lyžování dodnes. Navzdory tomu, že šlo odjakživa o sport spíš víc než míň bohatých – což nebyla jen tak ledabylá, zbuhdarma nalepená etiketa.

Americký SKI v té době publikoval nejspíš první pokus o demografickou studii v historii oboru. Rozsáhlou anketou mezi svými předplatiteli se dobral k zajímavým údajům: tři ze čtyř čtenářů měli pod 35 let věku, byly mezi nimi hojně uváděny profese doktorů, právníků, umělců, učitelů

či žen v domácnosti. Dva z pěti předplatitelů vydělávali nadprůměrných 10 tisíc dolarů ročně, plná polovina jich byla svobodných. 61 % jich bylo členy nějakého lyžařského klubu, 66 % pilo whiskey, 45 % kouřilo. VŠak také dobové oborové magazíny nepostrádají celostránkové reklamy na alkohol a tabák účelově vyrobené pro lyžařské publikum. Něco, o čem si novodobá branže může nechat zdát a co už nikdy nezažijeme.

Většina respondentů používala auto na víkendové lyžování a vlak či letadlo pro lyžařské dovolené. Čtyři z deseti amerických čtenářů pravidelně lyžovali v zahraničí (zejména v Kanadě), necelých 8 % létalo do evropských Alp. V průměru jako celek lyžovali mírně přes 10 víkendů za zimu. Jejich denní rozpočet byl dvacet dolarů (zhruba dnešních \$160 při započtení inflace). Asi

FOTO: ARCHIV AUTORA

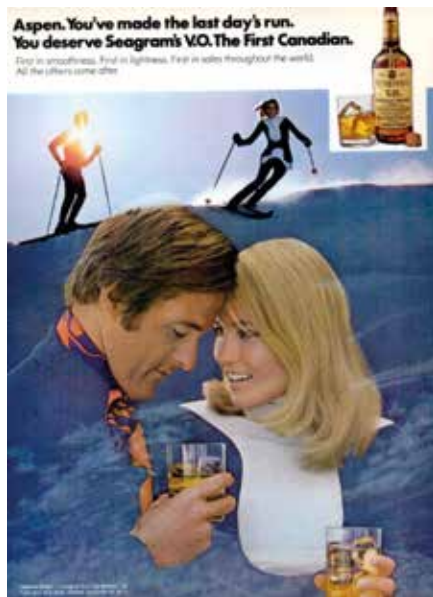

FOTO: ARCHIV AUTORA

FOTO: ARCHIV AUTORA

CENTRÁLNÍ TÉMA PROFESNÍHO ŽIVOTA PANÍ RUTH

RUTH WESTHEIMER A LA DR. RUTH

FOTO: BROADWAY.COM

V 60. LETECH MÍŘILY INZERÁTY AUTOZNAČEK, CIGARET ČI ALKOHOLU SPECIFICKY NA LYŽAŘSKOU CÍLOVOU SKUPINU

polovinu peněz platili za jídlo a nocleh, zbytek za skipas, dopravu, instruktora a zábavu. Chudší uměli, nejspíš protože museli, vyjít s \$10 na den v nějaké levné ubytovně se skromnou polopenzí; solventnější kunčafci si mohli dovolit plný týden včetně instruktorů ve Stowe za \$45 anebo o něco draž (\$60) v nedalekém vermontském Mt. Snow, zato s lázněmi a večerní hudbou k tanci.

Lyžování poskytovalo dokonalou sociální kulisu pro vzájemně sblížování se. Pět z osmi hochů či pánů tehdy bylo svobodných, rovněž tři ze čtyř dam. Většina denní socializace se odehrávala v předlouhých frontách na vlek, v nichž se rutinně čekalo půl hodiny, o víkendech třeba hodinu – fůra času k tomu vyhlédnout si atraktivní protějšek, stihnout se zabouchnout, zasnoubit, napláňovat svatbu.

Šance pro svolné páry se prudce zvedly s ne-

zadržitelně postupující výměnou jednoduchých lanových vleků za klasické kotvy, jimž se začalo přezdívat „he and she sticks“. Co bývalo dobře známou slabinou kotev, se pro některé stalo dobře zamaskovaným požehnáním. Pravidelnou svízelí bylo na tomto typu vleku spárovat dva lyžaře zhruba stejné výšky postav; u příliš rozdílných figur ti málo zkušené pasažéry z kotvy cestou odpadávali. Vlekaři proto dole při nástu-

pu párovali dvojice podle přibližné výšky. V minule zmíněných židovských Catskills jednou lyžovala extrémně malíčká německá ortodoxní židovka jménem Ruth Westheimer, pozdější slavná sexuální terapeutka, autorka a mediální celebrita, již svět dodnes zná jako Dr. Ruth. Vlekař tehdy nechal tuhle 140 cm měřící slečnu čekat u kotvy do té doby, než jí našel vhodně nízký protějšek. Konečně jednoho objevil a poslal je oba na společnou jízdu. Netušil, že i životem – Dr. Ruth si ve spolujezdci našla svého manžela.

Snad ještě víc než kotvy přály ski seznamce dvousedáčkové lanovky, jejichž vrcholný rozmach se datuje právě v šedesátkách. Namísto jízdy v ponurém tichu samoty jednosedačkové lanovky a promyšlení záminek k náhodnému setkání vyhlédnuté divy někde v terénu, dostatečně smělý a průbojný floutek dokázal věci načasovat tak, aby dvoukřeslo sdíleli ti dva praví vyvolení.

Jenomže to zatracené příslovečné všeho do času! Trvalo to sotva dekádu a příležitosti k intimnějšímu konverzování začaly brát za své masivní instalací rychlejších lanovek. Co huř – lanovek se sedáky třemi, pak čtyřmi, šesti, osmi...

FOTO: ARCHIV AUTORA

Rekreačně lyžující amerikanofil, expert na marketing horských středisek. Bloguje na Kovboj.cz.

TOM REPIK

➔ PŘÍSTĚ:
Wanted: lyžující inženýři
Pulsující poválečná konjunktura produkovala čím dál víc úspěšných byznysmenů, kteří si extatický pohyb sněhem nebyli ochotni nechat ujít.